

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania P.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o prawo do renty inwalidy wojskowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 14 stycznia 2015 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy P. B. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 6 czerwca 2013 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 7 grudnia 2011 r. i z 19 października 2012 r., odmawiających prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie pełnienia służby wojskowej bez związku z tą służbą. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Nastąpiła poprawa stanu zdrowia. Nie zostały spełnione przesłanki z art. 30 ust. 1 ustawy z 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin w związku z art. 12, art. 13 i art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie i ustalił, że schorzenia wnioskodawcy nie powodują niezdolności do pracy (art. 12 ustawy o emeryturach i rentach).

W podstawie kasacyjnej skargi wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 286 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., łącząc ją z „naruszeniem przepisów postępowania” z podstawy kasacyjnej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zasadny, gdyż poprzestaje na przepisach postępowania, których też wyraźnie nie wymienia, odsyłając do przepisów podstawy kasacyjnej.

Nie jest to wystarczające, gdyż o wyniku sprawy decyduje prawo materialne. To ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności oraz czy przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 217 i 227 k.p.c.).

W podstawie przedsądu, ani w podstawie kasacyjnej, nie zarzuca się naruszenia żadnego przepisu prawa materialnego. Skoro sprawę rozstrzygnięto merytorycznie (oddalono odwołanie i oddalono apelację skarżącego), to odwołanie się tylko do przepisów postępowania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Naruszenie przepisów postępowania ocenia się przez pryzmat prawa materialnego. Skoro taki reżim obowiązuje w odniesieniu do podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., to tym bardziej w przypadku szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Innymi słowy nie kontroluje się i nie ocenia naruszenia przepisów postępowania bez jednoczesnego badania wpływu naruszenia na wynik sprawy, czyli na zastosowanie prawa materialnego, a tego brak jest w skardze kasacyjnej.

Po wtóre mankamentem wniosku jest też odwołanie się do przepisów podstawy kasacyjnej. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. O ile podstawy kasacyjne mogą uzasadniać uwzględnienie skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma aż oczywista zasadność naruszenia prawa. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero

po przyjęciu skargi do rozpoznania. Stanowią odrębne od podstaw przedsądu elementy skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że nie zastępują podstaw przedsądu ani brakującego ich uzasadnienia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).